

29 Noviembre, 2016

LA GALERIA

art

JOAN ABELLÓ JUANPERE

jabello@eina.cat

ENRIC BERENJUER, CORTESIA DE GALERIA SENDA

Jaume Plensa exposa a Senda de Barcelona, després de 5 anys d'absència a les galeries de la ciutat. "El Bosc Blanc" (17/11/2016 – 21/01/2017), escultures de rostres de noies joves com la popular *Carmela* (2016), situada prop del Palau de la Música, a partir d'ara durant un període de vuit anys, però totes en una escala menor.

Amor a Plensa

Ens hem acostumat a viure amb Jaume Plensa. Des del Parc de l'Escorxador de Reus, quan anàvem a buscar llibres en préstec a la biblioteca municipal. A la Fundació Miró, al contigu jardí d'escultures, on ens feia gràcia trepitjar una mena de tapa de clavegueram –amb tots els respectes!– filosòfica, farcida de lletres i missatges. Després de visitar alguna de les exposicions temporals o fer una estada en una de les biblioteques més plàcides de Barcelona. Actualment en competència amb la del MNAC, més ampul·losa, això sí. I si fèiem algun viatge per temes d'art sempre, sovint ens l'hem trobat. A Xicago, l'espectacular *Crown Fountain* (2004) al Millennium Park, sense anar més lluny.

No és cert que Barcelona no tingui obres de Plensa al carrer. És una discussió vana i sense fonaments. A la ja esmentada *Dell'Arte* del Jardí d'escultures de Montjuïc, cal afegir l'homònima, a l'espai extern de la Fundació Vila Casas, sense oblidar *Born*

(1992), que conviu amb el mobiliari del mateix passeig i finalment la controvertida *Carmela* (2016) a tocar del Palau de la Música. Escultura que ara finalment s'hi ha quedat, per pròpia decisió de Plensa.

L'anterior govern municipal, per sensibilitat artística de determinats elements del sector cultura i convenciment de l'ex-alcalde, volia una escultura d'una certa entitat, sospito que no tant com la de Xicago per temes pressupostaris, ben plantada en un lloc emblemàtic. Sabia que una escultura de Plensa obtindria un consens quasi unànime. D'altres operacions, com *Als castellans* (2012), d'Antoni Llena varen ser objecte d'arguments polítics en contra. L'abstracció és sempre més dura de pair pel comú del poble, i el raonament de despesa pública no justificada hi plana en contra, per molta *Arte Povera* que estiguem acostumats a veure. I en l'embolic l'etern regidor Fernández va ser l'abanderat d'aquesta nova croada.

No és cert que la *Carmela* sigui la filla de l'autor. És una llegenda popular. Forma part d'una de les sèries constituents de l'artista, que els professionals de la Galeria Senda de Barcelona expliquen molt bé en l'exposició a penes inaugurada.

Molt desitjada perquè feia cinc anys que no exposava l'artista a Barcelona. Les escultures de Plensa, comenten, es basen en rostres reals. La noia jove, de caràcter auster, que pensa en el passat però també en el futur, amb una al·lusió a allò intemporal. "Sempre són noies entre 8 i 14 anys", afirma finalment Plensa. L'artista intenta plasmar aquest moment del pas de nena a noia, quan la bellesa canvia a velocitat increïble. Estan en trànsit. Són formes que identifiquen l'artista, que treballa en sèries, un ADN intransferible, no participatiu i exclusiu, i que fins i tot és útil per al mercat de l'art, tant local com internacional.

El col·leccionisme particular s'identifica cada vegada més amb aquesta sèrie d'obres, i el paper del galerista és posar-les a l'abast del client potencial.

L'exposició individual "El Bosc Blanc" a Senda ens mostra obres de Plensa amb aquesta nova estètica i –sobre tot– en una escala menor de la que ens té acostumats. Són les habituals, però sempre misterioses, escultures de rostres de noies joves, com la *Carmela* estatgera dubtosa prop del Palau de la Música, esculpides en un motlle de fusta que després passa a bronze, per transmetre un equilibri entre materials naturals i els creats per l'home, de la textura de la fusta al bronze, coberts amb una patina blanca, símbol de puresa.

Una exposició en plena popularitat de l'artista, gràcies també a les maldestres maniobres del sector públic, per poder obtenir representació icònica a tot preu o bé a *low cost*, d'un més que representat escultor en ciutats de diversos continents d'innegable poder econòmic i cultural.

La jornada inaugural d'aquesta mostra a la Galeria Senda va ser una festa ciutadana, el retorn definitiu de l'antic paper lúdic i social d'aquests esdeveniments, com a la Parés els diumenges dels inicis del segle passat, vaja!